

Sygn. akt VIII C 3148/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska - Halbina

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – (...)

przeciwko Z. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. J. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) kwotę 867,74 (osiemset sześćdziesiąt siedem 74/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:
 - 853,50 (osiemset pięćdziesiąt trzy 50/100) złote od dnia 30 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty,
 - 14,24 (czternaście 24/100) złotych od dnia 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego Z. J. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego Z. J. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 333,65 (trzysta trzydzieści trzy 65/100) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 3148/18

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2018 roku powód Skarb Państwa – (...), reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu Z. J. powództwo o zapłatę kwoty 913,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwany na mocy umowy z dnia 25 stycznia 2016 roku nabył prawo wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...) o pow. 0,0521 ha, położonej w T.. Cena sprzedaży wyniosła 30.750 zł. Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego

za 2018 rok na podstawie wypowiedzenia wysokości stawki rocznej za użytkowanie wieczyste z dnia 11 maja 2016 roku wyniosła 898,50 zł i winna być wniesiona do dnia 31 marca 2018 roku. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie spełnił powyższego obowiązku. Powód wyjaśnił ponadto, że na dochodzoną kwotę składają się również odsetki za zwłokę.

(pozew k. 3-6)

W dniu 16 października 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną w sprawie kwotę wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik wyjaśnił, że w chwili nabywania przedmiotowego prawa własności wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ustalona była na kwotę 300 zł i tę wartość pozwany brał pod uwagę nabywając prawo. W dniu 11 maja 2016 roku pozwany otrzymał pismo zawierające wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej, zgodnie z treścią którego jej wartość w 2018 roku miała wynieść 898,50 zł. Powód nie wskazał jednak żadnej faktycznej podstawy dla takiego ustalenia opłaty, w szczególności nie udowodnił, że wartość nieruchomości zmieniła się, a tym bardziej, że wzrosła tak znacznie w bardzo krótkim czasie.

(nakaz zapłaty k. 18, sprzeciw k. 26-27v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik pozwanego uzupełniająco wyjaśnił, że sporną opłatę ustala się według stawki procentowej liczonej od ceny nieruchomości gruntowej, określonej zgodnie z art. 67 ustawy i gospodarce nieruchomościami, a wysokość tej stawki jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana i dla nieruchomości gruntowych oddanych na cele rolne wynosi 1% ceny. Wartość nieruchomości określa się natomiast w oparciu o operat szacunkowy.

(odpowiedź na sprzeciw k. 34-36, pismo procesowe k. 43-44, k. 48-49, k. 127-129, k. 156-157, protokół rozprawy k. 170-173)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. J. jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w T. przy ul. (...) bez nr, stanowiącej działkę gruntu o nr (...), o powierzchni 0,0521 ha, dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Przedmiotowe prawo pozwany nabył w dniu 25 stycznia 2016 roku za cenę 30.750 zł.

Z powyższego tytułu pozwany obowiązany jest uiszczać na rzecz właściciela nieruchomości – Skarbu Państwa – (...) – roczną opłatę, w terminie do 31 marca każdego roku.

(umowa przeniesienia prawa użytkowania wieczystego k. 10-13, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 11 maja 2016 roku powód wypowiedział z dniem 31 grudnia 2016 roku dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej działki ustalonej w wysokości 300 zł i od dnia 1 stycznia 2017 roku ustalił opłatę roczną w nowej wysokości 1.197 zł. Z uwagi na fakt, iż zaktualizowana wartość opłaty rocznej przewyższała co najmniej dwukrotnie dotychczasową opłatę powód wskazał, że stosownie do art. 77 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami wysokość opłaty rocznej będzie wynosić: w 2017 roku – 600 zł, w 2018 roku – 898,50 zł, w 2019 roku i latach następnych – 1.197 zł. Wyjaśnił, że powyższa opłata zgodnie z art. 72 ust. 1 i ust. 3 pkt 5 ustawy stanowi 3% wartości gruntu, ustalonej przez rzeczoznawcę majątkowego na kwotę 39.900 zł. Przypomniał ponadto, że pozwany może w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia wystąpić do SKO z wnioskiem o ustalenie, że aktualizacja opłat jest nieuzasadniona, a także, że opłatę roczną użytkownik wieczysty jest obowiązany wносить przez cały okres użytkowania wieczystego w terminie do 31 marca każdego roku bez dodatkowego wezwania do zapłaty.

(wypowiedzenie k. 8-9, okoliczności bezsporne)

Pismami z dnia 10 maja i 20 czerwca 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 898,50 zł wraz z odsetkami tytułem zaległej opłaty za użytkowanie wieczyste.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14-14v., k. 15-15v., okoliczności bezsporne)

Wartość rynkowa prawa własności przedmiotowej nieruchomości gruntowej określona dla potrzeb aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu zgodnie z § 28 ust. 1 i 2 rozporządzenia RM z dnia 21 września 2004 roku w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego, według stanu i cen na dzień 31 grudnia 2016 roku, tj. na dzień wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, wynosi 36.900 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 95-119, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 143-146, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego 00:03:41-00:15:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 3 marca 2021 roku)

Wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste w odniesieniu do przedmiotowej nieruchomości za 2018 rok wyliczona w oparciu o art. 72 ust. 3 pkt 5 w zw. z art. 77 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami, wynosi 853,50 zł. Odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty za okres od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 29 czerwca 2018 roku wynoszą 14,24 zł.

(kalkulator odsetkowy L., okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo, jako bezsporny, a częściowo w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość ani rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął także opinię biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym oraz przeprowadzonych oględzinach nieruchomości pozwanego. W opiniach uzupełniających biegły odniósł się do zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną. Wyjaśnił, że zgodnie z przepisami prawa, wyłączną kompetencją biegłego z zakresu szacunku nieruchomości jest dobór właściwego podejścia, metody i techniki szacowania, w tym dobór nieruchomości podobnych do nieruchomości ocenianej. Jednocześnie przepisy te nie zawężają w żaden sposób obszaru, z którego następuje dobór nieruchomości podobnych, jedynie do obszaru tej samej ulicy lub nieruchomości położonych w konkretnej odległości od nieruchomości wycenianej. Ponadto biegły zaprzeczył, aby ustalona wartość nieruchomości miała zawyżony charakter, akcentując, że wyznacznikiem tej wartości nie jest uiszczona przez pozwanego cena nabycia przedmiotowego prawa, a także, że nie zawsze cena za prawo użytkowania wieczystego jest tożsama z ceną nabycia prawa własności. Podniósł także, iż wybrane przez pozwanego 3 najtańsze transakcje nie oddają pełnej wartości nieruchomości.

Na rozprawie w dniu 3 marca 2021 roku Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego do spraw wyceny nieruchomości. Przypomnienia wymaga, że opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 października 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/ 64; wyrok SN z dnia 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00, LEX). Podkreślenia wymaga przy tym, że jak jednolicie przyjmuje

się w judykaturze, to od uznania sądu zależy czy w sprawie istnieją wątpliwości, których opinia biegłego nie wyjaśniła, co prowadzić powinno do powołania kolejnego biegłego. Konieczność taka zajdzie w przypadku, gdy sporządzona w sprawie opinia ze względu na swoje wady (niekompletność, niezupełność, sprzeczność) jest nieprzydatna dla ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia faktów. Potrzeba powołania kolejnego biegłego powinna być więc podyktowana okolicznościami sprawy, stosownie do treści art. 286 k.p.c., a nie wynikać z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 16 września 2015 roku, I ACa 456/15, L.; wyrok SA w Katowicach z dnia 12 grudnia 2014 roku, I ACa 764/14, L.; wyrok SN z dnia 9 lipca 2014 roku, I UK 444/13, L.; wyrok SA w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2014 roku, I ACa 1404/13, L.). W rozpoznawanej sprawie zaś, o czym była już mowa, opinia biegłego sądowego P. B. była jasna i kompletna, w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne niemalże w całości.

W przedmiotowej sprawie podstawę odpowiedzialności pozwanego regulują przepisy Kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, zwanej dalej ustawą. Na podstawie art. 238 k.c., wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Zgodnie natomiast z art. 71 ust. 1 ustawy, za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. W świetle

art. 71 ust. 4 ustawy, opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Opłaty rocznej nie pobiera się za rok, w którym zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego. Właściwy organ, na wniosek użytkownika wieczystego, złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu płatności, może ustalić inny termin zapłaty, nieprzekraczający danego roku kalendarzowego. Jak wynika z przytoczonych przepisów, obowiązek uiszczenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ma charakter cywilnoprawny, ustawowy oraz okresowy. Obowiązek ten powstaje przy tym co roku z dniem 1 stycznia, termin zapłaty opłaty rocznej przypada na dzień 31 marca danego roku, z góry za dany rok, zobowiązany do zapłaty opłaty rocznej jest zaś podmiot, któremu przysługuje prawo użytkowania wieczystego.

Zgodnie z art. 72 ustawy, wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości gruntowej określonej zgodnie z przyjętymi w ustawie tej zasadami (art. 67), przy czym wysokość stawek procentowych uzależniona jest od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana (art. 72 ust. 3) i dla nieruchomości powoda, jako należącej do kategorii „pozostałych nieruchomości gruntowych” (art. 72 ust. 3 pkt 5), wynosi – 3 %. Co do zasady, do aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste może dojść nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegała zmianie i jest ona dokonywana z urzędu lub na wniosek użytkownika wieczystego, na podstawie wartości nieruchomości gruntowej określonej przez rzeczoznawcę majątkowego (art. 77 ust 1 i 3 ustawy). W zajęтым stanowisku pozwany nie kwestionował samego obowiązku uiszczenia opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, ani też uprawnienia powoda do jej aktualizacji. Wskazywał natomiast, że ustalona przez powoda opłata ma zawyżony charakter.

Zauważyć w tym miejscu należy, że rozpoznawana sprawa nie jest postępowaniem aktualizacyjnym. W sprawie Skarb Państwa dochodzi zapłaty, wynikającej z jego oświadczenia woli złożonego w postępowaniu aktualizacyjnym, podwyższonej opłaty, przy czym w sprawie brak było merytorycznego orzeczenia w tym przedmiocie zarówno samorządowego kolegium odwoławczego, jak i sądu.

Podkreślić w tym miejscu należy, że „w rozpoznawanej sprawie o zapłatę stosuje się ogólne zasady rozkładu ciężaru dowodu, tj. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne (art. 6 k.c.). Wobec braku podstaw do podważenia skuteczności i prawidłowości wypowiedzenia opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego ... i braku w tej mierze wiążących decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego ... oraz wyroków

sądu ..., w procesie o zapłatę tych opłat pozwana może wykazywać, że wartość nieruchomości jednak nie wzrosła do poziomu wynikającego z zakwestionowanego operatu szacunkowego ... (stanowiącego podstawę wypowiedzenia). (...) W tym stanie rzeczy stroną, która powinna wykazać tę okoliczność, jest pozwany użytkownik wieczysty.” – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2015 roku, wydany w sprawie o sygn.. akt V CSK 147/15.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że roczna opłata za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości gruntowej położonej w T. przy ulicy (...), jako należącej do kategorii „pozostałych nieruchomości gruntowych”, powinna być ustalona przy zastosowaniu stawki 3%, wskazanej w art. 72 ust. 3 pkt 5 ustawy. Wyjaśnienia wymaga w tym miejscu, że z zebranego materiału dowodowego nie wynika, na jaki cel przedmiotowa nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. Załączona umowa przeniesienia prawa użytkowania wieczystego pozwala jedynie przyjąć, iż pozwany nabył nieruchomość od Poczty Polskiej S.A. realizującej cele publiczne, której opłaty roczne – jak wskazał biegły w opinii – wynikały prawdopodobnie z art. 72 ust. 3 pkt 5 ustawy. Przypomnienia wymaga, że powód w wypowiedzeniu opłaty rocznej także powołuje się na wysokość opłaty w wysokości 3% wartości gruntu, czym kwalifikuje grunt, jako „pozostałe nieruchomości gruntowe”. Jednocześnie brak jest choćby twierdzeń na to, że pozwany po objęciu nieruchomości zmienił sposób korzystania z niej tak, iż doszło do zmiany celu użytkowania wieczystego. Wreszcie, należy przyjąć za biegłym, że zgodnie z art. 154 ustawy, przeznaczenie nieruchomości ustala się na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku, na podstawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Działka pozwanego znajduje się w obszarze, dla którego plan zagospodarowania przestrzennego został ustalony, który to obszar został opisany, jako tereny zabudowy o charakterze śródmiejskim. Mając powyższe na uwadze Sąd nie podzielił zapatrywania strony pozwanej, iż przedmiotowa nieruchomość stanowi nieruchomość gruntową oddaną na cele rolne, brak jest bowiem na powyższe choćby cienia dowodu.

Spór stron koncentrował się również na ustaleniu wartości nieruchomości aktualnej na datę wypowiedzenia rocznej opłaty i związanej z tym ceny, czy istniała podstawa do aktualizacji tej opłaty stosownie do przepisu art. 77 ust. 1 ustawy.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości, wartość rynkowa prawa własności przedmiotowej nieruchomości gruntowej według stanu na dzień 31 grudnia 2016 roku wynosiła 36.900 złotych. Biegły w swojej opinii szczegółowo wyjaśnił, jakie czynniki zostały przez niego wzięte pod uwagę do przyjęcia powyższej wartości, jakie cechy posiada przedmiotowa nieruchomość (rodzaj zabudowy sąsiedzkiej, dostęp do drogi publicznej, stan i stopień wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej), zwrócił również uwagę na występujące ograniczenia w optymalnym wykorzystaniu nieruchomości (znaczna różnica poziomów). O czym była mowa, opinia biegłego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie, w ocenie Sądu, opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie. W konsekwencji Sąd uznał, że opinia biegłego sądowego stanowi pełnowartościowy dowód, który może być podstawą czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Z powyższego wynika zatem, że wartość przedmiotowej nieruchomości wskazana w dokonanym przez stronę powodową w wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego z dnia 11 maja 2016 roku jest zawyżona, gdyż nie odzwierciedlała jej aktualnej wartości rynkowej.

Aktualizowana od dnia od 1 stycznia 2017 roku (data obowiązywania wypowiedzenia) opłata roczna za użytkowanie wieczyste przedmiotowej działki wynosić winna 3% ustalonej przez biegłego wartości rynkowej nieruchomości. W związku z powyższym opłata roczna dla nieruchomości pozwanego powinna wynosić 1.107 złotych (36.900 zł x 0,03).

Biorąc pod uwagę fakt, że dotychczasowa opłata wynosiła kwotę 300 zł stwierdzić należało, iż ustalona opłata w nowej wysokości przekracza ponad dwukrotnie wysokość poprzedniej opłaty. W konsekwencji zastosowanie znajdzie przepis

art. 77 ust. 2a ustawy, zgodnie z którym, w przypadku gdy zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty, użytkownik wieczysty wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej. Pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżka) rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach. Opłata roczna w trzecim roku od aktualizacji jest równa kwocie wynikającej z tej aktualizacji.

Dwukrotność dotychczasowej opłaty wynosi 600 zł, a zatem nadwyżka ponad tę wartość wynosi 507 zł. Mając na względzie dyspozycję art. 77 ust. 2a ustawy Sąd określił wysokość opłaty, którą pozwany obowiązany był uiścić w kolejnych latach od aktualizacji, tj. odpowiednio: w roku 2017 na kwotę 600 zł (dwukrotność dotychczasowej opłaty); w roku 2018 na kwotę 853,50 (600 zł + połowa nadwyżki, tj. 253,50 zł) i w roku 2019 i latach następnych na kwotę 1.107 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 853,50 zł (powód dochodził kwoty 898,50 zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 853,50 zł od dnia 30 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty i od kwoty 14,24 zł od 8 sierpnia 2018 roku (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Powód wygrał proces niemal w całości (powód uległ w zakresie niecałych 7% o ok. 50 zł), a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyło się wyłącznie wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 270 zł, która to kwota została zasądzona od pozwanego na rzecz powoda.

Ponadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 333,65 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.